

nu de engleſte Autoriteter ikke have kunnet gjøre Noget, eller have undladt at gjøre, hvad de kunde, for at forhindre, at dette Skib gik i Søen, er der, efter hvad der er antydet i Bladene, et andet Spørgsmaal, som jeg kunde sætte Pris paa, at den høitærede Indenrigsminister kunde have meddelt os Noget om. Det er meddelt i Bladene, at den vedkommende danske Konsul har været kaldt tilstede ombord, mæglet Skibsføreren og Mandstabet imellem og formaaget dette til at gaa med, naar de fik tre Mand til Hjælp ved Rumperne. Dette Forhold, haaber jeg, den meget ærede Indenrigsminister vil kunne give os nogen Oplysning om; jeg betvivler ikke, at den meget ærede Minister strax, da han saae dette, gjennem sin Kollega, Udenrigsministeren, har søgt ad telegrafisk Veie at faae Erklæring fra Konsulen om hele dette Forhold, og denne Erklæring vilde jeg meget ønske, at den meget ærede Minister vilde oplæse for os her ved denne Forespørgsel — jeg forudsætter, at den høitærede Indenrigsminister har den. Det er egentlig dette Punkt, som for mig er eet af Hovedpunkterne, hvorledes Omstændighederne vare paa Afseilingsstedet. Med Hensyn til Lovforslaget om Skibes Sædygtighed, som det forelaa, har jeg staaet noget i det Uvisse — jeg huffer ikke Udtrykkene — om, hvad Meningen var, naar Afgangsstedet er en udenlandsk Havn. Her er imidlertid den danske Statsmagt repræsenteret ved sin Konsul. Jeg kjender ikke den paagjældende Mand og hans Forhold, jeg taler kun om Sagen i dens Almindelighed og vil tilvisse ikke saare eller fornærme Noget, men jeg har af Sømænd hørt sige meget om det noget Betænkelige i, at vore Konsuler alle ere Kjøbmænd og ofte selv ere personlig interesserede i de paagjældende Affærer, som de enten skulle administrere eller give Afhjælp over. Det kunde derfor være ønskeligt, at vi her først fik at vide, at vedkommende Konsul ikke stod i nogen Forbindelse med Befragtingen eller Leveringen af Lasten til dette Skib, og for det Andet, hvilken den ærede Konsuls Deltagelse i Sagen har været, hvad der er foresaldet mellem Mandstabet og Kapitainen. Man burde ikke i denne Sag være nødsaget til at henholde sig til et Par tørre Linier i den iland-drevne Skibsjournal, men der burde optages fornøden Forklaring paa Stedet, for at det derigjennem kunde oplyses, hvorvidt Konsulens Forhold i dette Tilfælde har været overensstemmende med hans Instrux og med god Konduite, om noget Saadant har kunnet ske for Konsulens Vedkommende, at han i Virkeligheden har tilladt Mandstabet at gaa ud med et saa gammelt Skib. Jeg forudsætter, at Konsulen i dette Tilfælde har forhørt sig om Skibets Forhold, har ladet sig forelægge samtlige Papirer og forvisset sig om, hvorvidt Skibet var asseureret eller ikke, og da, af hvilken Grund det ikke var asseureret, inden han gav sig til at mæglet imellem Mandstabet og Kapi-

tainen i et saa alvorligt Tilfælde. Naar han altsaa har erfaret, at dette Skib var f. Ex. 27 Aar gammelt og af Træ, at det havde, som det er blevet sagt, gaaet paa Rumperne over Nordøen fra Østersøen, at det var negtet Assurance — Kapitainen maatte jo kunne give Forklaring, om det frivillig var holdt udenfor Assurance, eller om det var negtet Assurance — at det nu under Efteraarstorme var ladet med Kul, og at Mandstabet under disse Forhold sagde: vi tør ikke! — hvad har da Konsulen gjort? Saalænge man ikke faar en Forklaring herom, staaer det for mig som det Ubearteligste af Verden, at disse 10 Mænd, som jo have søgt den danske Konsuls Bistand og Mellemkomst, ikke have faaet den juridiske og moraliske Støtte af den danske Statsmagts Repræsentant paa Stedet, den moraliske Støtte til at blive ved deres Forsæt og ikke vove Livet af Hensyn til den Smule Brød, de kunde tjene paa denne Reise. Havde Konsulen da maattet sige: Jeg holder med Eder, I kunne ikke gaa ombord, I opfyldte Eders Pligt ved at gaa fra, og jeg skal paa Embedsvegne sørge for, at I ialtfald faae Midler til at komme tilbage til Eders Hjemstavn — da var denne Ulykke ikke sket. Det er hele denne Side af Sagen, som jeg særlig kunde ønske, at den høitærede Indenrigsminister vilde oplyse os om. Mulig kunne vi da ved at fremdrage saadanne Tilfælde — og der er mange flere beklægtede — faae et noget andet Blik paa vort Konsulatvæsen, faae Die for nødvendige Forbedringer med Hensyn til Ordningen deraf og mulig endog saa faae Oplysninger med Hensyn til det Principspørgsmaal, om det er rigtigt overalt at have Kjøbmænd til Konsuler, og om ikke Andet er gjørligt. Jeg ved iøvrigt ikke, om i dette Tilfælde den paagjældende Konsul er fungerende Kjøbmand, men som Regel er det Tilfældet, at Konsulen er det. Det er navnlig denne Side af Sagen, som Forespørgselen jo ogsaa sigter paa, og som jeg meget gjerne vilde høre Noget om. Ogsaa det kan tjene til Oplysning ved Bedømmelsen af det hele Forhold. Jeg har ikke den Ære at kjende det Mindste til vedkommende Rhederi, men det forekommer mig, at vi maa ikke lade hele vor Uvillie med Hensyn til denne Sag vende sig mod et Par enkelte eller en enkelt Medborger. Jeg tror, at det vilde være moralsk uforsvarligt at gjøre det. Vi kunne under Overveelsen af dette Spørgsmaal inddrage en Beklagelse af, at Kjøbmænd kunne handle ogsaa i disse Forhold af, som man siger, Kjøbmændshensyn, men jeg tror, at det vilde være en Bilsedelse af, hvad vi her skulle gjøre, dersom vi i den Grad blot kastede vort Die paa disse enkelte Medborgere, der dog have handlet under Beskyttelse af Landets Lovgivning, istedetfor, som den sidste ærede Taler sagde, at se paa, om der ikke ogsaa her er Klager at fremsætte overfor vore indre Forholds Administration, og om der ikke er Klager at fremsætte med Hensyn til Styrelsen af vort